

N:o 52.

Helatuorstaina.

Evank. Mark. 16: 14–20.

Viimein koska yksitoistakymmentä atrioitsivat, ilmestyi Jesus, ja soimasi heidän epäuskoansa ja heidän sydämmensä kankeutta: etteivät he uskoneet niitä, jotka hänen nähneet olivat nousseeksi ylös. Ja sanoi heille: menkäätkä kaikkeen maailmaan, ja saarnatkaat evankeliumia kaikille luoduille. Joka uskoo ja kastetaan se tulee autuaaksi; muuta joka ei usko, se kadotetaan. Mutta nämät ovat ne merkit, jotka niitä seuraavat kuin uskovat: minun nimeni kautta pitää heidän perkeleitä ajaman ulos, uusilla kielillä puhuman. Käärmeet ajaman pois; ja jos he jotakin myrkkyä juovat, niin ei se heille mitään vahingoita: sairasten päälle pitää heidän kätensä paneman, ja ne paranevat. Ja Herra, sitte kuin hän oli heille puhunut, otettiin ylös taivaaseen, ja istui Jumalan oikealle kädelle. Mutta he menivät, ja saarnasivat joka paikassa, ja Herra vaikutti heidän kanssansa, ja vahvisti sanan seuraavaisten merkkein kautta.

Tänä päivänä tutkistellaan sitä uskonkappaleen kohtaa jossa sanomme: Minä uskon Jeesukseen Kristukseen, joka astui ylös taivaaseen ja istuu Isän Jumalan oikealla kädellä. Tämän tapauksen kertoo meille evankeliumimme lyhykäisesti. Mutta Luukas käsittelee asiata hiukan pitemmältä ja kirjoittaa, että Herra juuri neljäkymmenen päivän kuluttua ylösnousemisensa jälkeen kokosi kaikki opetuslapsensa yhteen ilmestyttyään heille sitä ennen useasti, puhutteli heitä ja määräsi heidän tehtävänsä. Kun he sitten olivat koossa ja hän puheli heidän kanssaan Betaniassa, jonne oli heidät vienyt, kysyivät muutamat häneltä: Herra, tällä ajallakos Israelille valtakunnan jälleen rakennat? Mutta hän sanoi heille: Ei teidän tule tietää aikaa eikä hetkeä, jotka Isä on hänen voimaansa pannut; vaan teidän pitää saaman Pyhän Hengen voiman, joka on tuleva teidän päällemme. Ja teidän pitää minun todistajani oleman sekä Jerusalemissa että koko Judeassa ja Samariassa ja sitte maailman ääreen. Ja kuin hän nämät sanonut oli, otettiin hän ylös heidän nähtensä, ja pilvi vei hänen

ylös heidän silmiensä edestä. Ja kuin he katselit taivaaseen hänen mennessänsä, katso, heidän tykönänsä seisoivat kaksi miestä valkeissa vaatteissa, jotka myös sanoit: Galilean miehet, mitä te seisotte ja katsotte taivaaseen? Tämä Jeesus, joka teiltä otettiin ylös taivaaseen, on niin tuleva, kuin te hänen taivaaseen menevänkin näitte. Silloin he palasivat Betaniasta Öljyvuorelta Jerusalemiin ja astuit ylös siihen saliin, kussa he oleskelit, ja olivat kaikki yksimielisesti pysyväiset rukouksessa ja anomisessa, vaimoin kanssa, ja Maarian Jeesuksen äidin ja hänen veljeinsä kanssa. (Apost. Tek. 1: 6–14). Tämmöinen on tapaus Kristuksen taivaaseen astumisesta. Nyt ryhdymme evankeliumia käsittelemään.

Ensinnäkin on tässä evankeliumissa otettava varteen kaksi asiaa: toinen että Herra käskää apostoleittensa saarnata evankeliumia kaikessa maailmassa; toinen puhuu taasen hänen taivaaseen astumisestaan. Alkupuolen, jossa Herra nuhtelee opetuslastensa epäuskoa ja kovaa sydäntä, tahdomme sivuuttaa ja ryhtyä hänen sanoihinsa: **Menkäätkä kaikkeen maail-**

maan ja saarnatkaat evankeliumia kaikille luoduille. Tässä selvenee sinulle, mitä evankeliumi suomeksi merkitsee. Kun minä sanon: **Joka uskoo ja kastetaan, se tulee autuaaksi**, niin sisältyy näihin sanoihin evankeliumi kokonansa; ken nämä sanant omistaa hänellä on evankeliumi.

Me olemme ennen usein sanoneet, ettei evankeliumi oikeastaan ole kirjoihin kirjoitettua oppia, vaan se on suullinen saarna, jonka pitää kaikuman ja tuleman kuulluksi koko maailmassa sekä niin julistettaman kaikille luoduille, että ne kaikki sen voivat kuulla, jos niillä korvat olisi. Se on: sitä pitää niin julkisesti saarnattaman ettei julkisemmasta apua. Eihän tuo vanha laki ja profeetain saarna ole kaikunut kaikessa maailmassa kaikille luoduille, vaan saarnattiin ainoastaan juutalaisten keskuudessa heidän kouluissaan. Mutta evankeliumilla ei saa olla niin ahtaat rajat, vaan sen pitää käymän ulos kaikkeen maailmaan.

Ei siis ole tarpeellista ryhtyä tässä selittämään sanoja saivartaen, kuten muutamat ovat tehneet sanoen, että **omnis creatura** merkitsisi **kaikkia ihmisiä**. Eihän näillä sanoilla lausuttu, että sitä ainoastaan ihmisille pitää saarnattaman, vaan että sitä tulee julistaa kaikille luoduille, niin ettei yhtäkään loukkoa ole maailmassa oleva, jossa se ei olisi kaikunut ennen viimeistä päivää. Jumala on neuvosansa päättänyt, että nekin, jotka eivät osaa lukea eikä Moosesta ja profeetoita ole kuulleet, kuitenkin saavat kuulla evankeliumin.

Mitä sitten evankeliumi on? Nuo Herran lausumat sanat: **Joka uskoo ja kastetaan, se tulee autuaaksi**. Me olemme usein sanoneet, joten mielestäni se pitäisi nyt hyvästi ymmärrettämän, ettei evankeliumi voi kärsiä töistä saarnattavan, olkoot ne kuinka hyviä ja suuria tahansa. Se tahtoo riistää meiltä oman ansiollisuutemme ja tehdä meidät ainoastaan Jumalan armosta riippuviksi, niin että ainoastaan

hänen työnsä ja armonsa saisi ylistyksen; se ei siis kärsi, että meille omat työmme olisi autuutemme perustuksena. Pitäähän toisen kahdesta antaman perään; jos turvaan Jumalan armoon ja laupeuteen, niin en voi nojautua omiin ansioihini tai töihini, jos toisaalta taas minulla on perustuksena omat työni ja ansiotni, niin en turvaa armoon, kuten P. Paavali Room. 11: 6 sanoo: **Jos se on armosta, niin ei se ole enään töistä, sillä ei armo muutoin armo olisikaan.** Jos kysymyksessä on ansio, niin on tämä minun palkkani, jonka Jumala on minulle velkaa, mutta jos armo on kysymyksessä, niin en voi velkoa palkkaani Jumalalta, vaan täytyy tunnustaa, että hän on sen aivan ilmaiseksi minulle lahjoittanut.

Jos siis tahdotaan evankeliumia saarnata, on kaikki työt, joilla aiotaan hurskaaksi tulla, viskattavat menemään, niin ettei muuta jää jällelle kuin usko. Sillä minun täytyy uskoa, että Jumala on minulle lahjoittanut ilman mitään ansiotani ja mihinkään työhöni katsomatta armonsa ja ijankaikkisen elämän, jotta minun täytyisi kiittää häntä ja sanoa: Minä olen iloinen, ylistän ja kiitän Jumalata, joka minulle ilmaiseksi ja sulasta armostaan on niin ylön kalliita tavaroita lahjoittanut. Evankeliumi siis, kuten Raamattu sanoo, ei ole muuta mitään kuin saarna Jumalan kiitoksesta, ylistyksestä ja kunniaasta, niinkuin myöskin Ps. 19: 1, 2 kirjoitetaan: **Taivaat ilmoittavat Jumalan kunnian ja vahvuus julistaa hänen kättensä teot. Päivä sanoo päivälle ja yö ilmoittaa yölle tiedon.**

Sentähden tulee niin saarnata, että kunnian ja ylistyksen saa Jumala emmekä me. Jumalata taasen emme voi korkeammin ylistää, kiittää, kunnioittaa ja julistaa, kuin että tunnustamme hänen sulasta armostaan ja laupeudesta pelastavan meidät synnistä, kuolemas-ta ja helvetistä, antavan rakkaan poikansa uhriksi meidän edestämme ja lahjoittava meille

kaikki tyyni tavaransa. Ainoastaan tämmöisestä tunnustuksesta saa hän kunnian, kiitoksen ja ylistyksen.

Tähän viittaavat kaikki lauseet profeetoissakin, joissa Jumala kerskaa aikovansa perustaa toisen saarnan itsellensä kiitokseksi ja ylistykseksi. Esimerkiksi Jes. 63: 8 sanotaan: **Ei teidän pidä hänelle vaikeneman, siihen asti että hän asettaa Jerusalemin maan päälle kiitokseksi.** Hän aivan kuin sanoisi: Te ulkokullatut ette muuta tee kuin kiitätte itseänne sydämässänne, joten minun kiitokseni teissä sammuu. Te teette minusta ankaran tuomarin ja tylyn Jumalan, niin että ihmiset tulevat vihollisekseni ja ajattelevat salaa: Oi jospa meillä olisi toinen Jumala, joka ei sentään niin paljoa meiltä vaatisi; häntä me tahtoisimme rakastaa. Sentähden tahdon minä tehdä itselleni toisen kansan, joka minun tuntee ja minua rakastaa huomattessaan, etten tahdo katsoa sen töitä vaan lahjoittaa heille kaiken hyvän ilmaiseksi; niiden sydämen on ilo täyttävä eivätkä he voi kylliksi minua kiittää ja ylistää.

Pidä senvuoksi varalta, ettet vaan ottais näitä sanoja väärentääksesi ja tehdäksesi ne paremmiksi, kuin Jumala ne on tehnyt. Meidän oppineemme ja korkeakoulumme ovat myöskin tahtoneet niitä parantaa sanoen niitä täytyvän näin ymmärtää: Joka uskoo ja (huomaa!) tekee hyviä töitä, hän tulee autuaaksi. Kuka on antanut heille luvan tehdä sellaisen lisäyksen? Luuletko sinä Pyhän Hengen niin typeräksi, ettei tuota olisi voinut lisätä? Näin ovat he tuon ylevän lauseen perin hämmentäneet, vieläpä väärentäneetkin lisäyksellään. Karta senvuoksi tuota lisäystä, pysy yksinkertaisesti sanoissa, niinkuin ne kuuluvat, ja ymmärrä ne näin: **Joka uskoo, se tulee autuaaksi** ilman omaa ansiotaan ja kaikkea työtään. Minkä tähden? Sentähden, että Jumala julistuttaa ja saarnauttaa lähettäneensä Poi-

kansa Jeesuksen Kristuksen ottamaan pois synnin ja kaiken onnettomuuden. Hän näki ettemme mitään voineet ja että meidän oli mahdotonta töilläämme ja voimillamme syntiä sovittaa; muutoin hän varmaankin olisi säästännyt itsensä siitä vaivasta ja surusta, että antoi poikansa piinattavaksi ja surmattavaksi. Tätä, sanon minä, julistuttaa hän evankeliumin kautta.

Mutta mitä sellaiseen saarnaa kuuluu? Siihen kuuluu, että sen uskon, sillä muuten en minä voi sitä käsittää. Jos sinä kirjoitat sen johonkin kirjaan, niin ei siitä kellään ole hyötyä, jospa vielä monia ajatuksiakin siitä muodostelisit, sitä saarnaisit, puhuisit ja kuulisit, ei siitäkään apua ole, vaan sinun täytyy se uskoa ja epäilemättömästi luottaa niin olevan kuin evankeliumi sanoo, etteivät nimittäin sinun työsi, vaan Herran Kristuksen työ, kuolema ja ylösnouseminen pelastaa sinut synnistä ja kuolemasta. Tähän et voi muuten päästä kuin uskon kautta.

Edelleen sanoo Kristus: **Joka ei usko, (vaikkapa hän olisi kastettukin) se kadotetaan.** Et tässäkään saa ruveta sanoja muuttelamaan. Sillä hän ei sano: Joka ei usko ja lisäksi tekee pahoja töitä, vaan yksinkertaisesti näin: Vaikka sinulla olisi kaikkein neitsyeitten puhtaus, kaikkien marttyyrien kärsimiset ja sanalla sanoen kaikki hyvät työt, mitä kaikki pyhät suinkin ovat tehneet omaksesi koottuna, niin, ellei sinulla uskoa ole, on kaikki hukassa.

Juuri tämä lause siis kukistaa kaikkein luostarien, pappein, munkkien ja nunnain menon, julistaen sen kadotuksen alaiseksi. Tee mitä tahdot, niin tämä tuomio on kumminkin jo langetettu ja päätetty: ellet usko, niin olet jo tuomittu. Nämä kaksi lausetta kumoavat siis mahtavasti, voimakkaasti ja vastustamattomasti kaiken opin ja menon, joka perustuu ihmisten omiin töihin.

Jos otat näitä toisiinsa vertaillaksesi, niin voit tehdä tämän oikean johtopäätöksen: Missä usko on, siinä ei ole niin paljon syntiä, ettei niitä voitaisi uskon kautta saada hävitetyksi ja pois pyhityiksi; missä epäusko on, siinä et ikänä voi tehdä niin paljon hyviä töitä, että pienimmänkään synnin pois pyyhkisit. Yhtä vähän kuin nyt synty voi meissä pysyä uskossa ollessamme. Siis ei hyviä töitä ole muu kuin usko eikä syntiä ja pahoja töitä muu kuin epäusko, josta seuraa, että ken uskoo, hänellä ei ole mitään syntiä ja hän tekee pelkkiä hyviä töitä, ja ken taasen ei usko, hän totisesti ei tee yhtäkään hyvää työtä, vaan kaikki on syntiä.

Sen vuoksi sanon vieläkin kerran: Sinä et ole voinut niin paljon syntiä tehdä eikä Jumala ole niin vihamielinen sinulle, etteikä se kaikki tulisi pois otetuksi ja anteeksi annetuksi, jos vaan alat uskoa. Sillä uskon kautta on Kristus sinun omasi, ja hän on sinulle annettu syntisi poisottajaksi: kuka sitten rohkeneisi häntä tuomita? Sen vuoksi eivät mitkään synnit voi pysyä, vaikka ne kuinkakin suuria olisivat, jos uskot; näin olet sinä rakas lapsi ja sinun työsi ovat kaikki tyyni oikeita. Ellet taas usko, olet sinä tuomittu, vaikka kaikkikin tekisit, mitä voit, sillä koska sinulla ei ole Kristusta, on sinun mahdotonta yhtäkään syntiä pyyhkiä pois.

Mutta jos kerran muuta keinoa ei ole synnistä pääsemiseen kuin Kristus, niin sinä kai sanot: Mitenkäs sen laita on, että ihmisen kuitenkin täytyy hyviä töitä tehdä, vaikka kaikki ainoastaan uskosta riippuu? Vastaus: Jos usko on oikea, ei hyviä töitä voi puuttua, samoin kuin epäuskoinen ihminen ei voi mitään hyvää työtä tehdä. Jos siis uskot, niin täytyy uskosta pelkkien hyvien töiden seurata, sillä niinkuin usko tuottaa sinulle autuuden ja iankaikkisen elämän, samoin tuopi se myöskin mukanaan hyvät työt viivyttämättä. Samoin

kuin, näet, ihmisenkään voi pitää itseään hengissä muuten kuin liikkumalla, syömällä, juomalla ja työtä tekemällä, jonkinlaisia toimituksia hänen on mahdoton elossa ollessaan jättää suorittamatta, ja joihin töihin ei elävää ihmistä tarvitse kärkeä eikä pakottaa, samoin ei hyvien töidenkään tekemiseen muuta tarvita, kuin että vaan uskot, jolloin itsestäsi olet niitä kaikkia tekevä.

Ei sinun siis tarvitse kauvankaan vaatia hyviä töitä uskovaiselta, sillä usko opettaa hänelle niitä kaikkia ja kaikki hänen tekonsa ovat hyviä töitä, vaikka ne olisivat kuinka vähäpätöisiä tahansa. Onhan usko niin ylevä, että se tekee kaikki hyväksi, mitä ihmisessä on. Mahdotonta on taasen, ettei maan päällä elävällä ihmisellä olisi mitään tehtävää; ja uskossa toimitetut työt ovat kaikki pelkkiä hyviä töitä. Toisaalta taas ei epäuskoinenkaan ihminen voi ilman töitä elää, mutta hänen työnsä ovat kaikki syntiä, sillä koska hänellä ei ole Kristusta, niin on kaikki tuomittu.

Samaa tarkoittaa Room. 14: 23 P. Paavalinkin lause: **Kaikki mikä ei ole uskosta, se on synti.** Aivan kuin hän sanoisi: Mikä uskosta on, se on sula vanhurskaus ja armo. Onhan se selvä johtopäätös. Ei siis tarvitse kysellä, pitääkö hyviä töitä tehdä, sillä ne tulevat itsestään tehdyiksi. Samaa tarkoittaa myöskin Ps. 25: 10: **Kaikki Herran tiet ovat hyvyys ja totuus.** Se on: Jos Jumala meissä vaikuttaa ja saa aikaan sen, että uskomme, niin kaikki meidän tekemme on sulaa hyvyyttä ja totuutta, eli toisin sanoin, niiden perustus on oikea eikä niissä ole ulkokultaisuutta. Mutta jos epäusko on perustuksena, niin ei toisaalta taas ihmisen mikään tie voi olla hyvyys eikä totuus vaan pelkkä viha ja ulkokultaisuus ja teeskenteleminen.

Älä senvuoksi viisastellen sano, ettei usko sitä yksin tee vaan että hyviä töitäkin siihen vaaditaan, että hurskaiksi tultaisiin. Onhan nyt

edellä sanotusta kyllin selvää, etteivät työt tässä kohden mitään vaikuta. Ketäkään ei muu vahingoita kuin epäusko, jonka vuoksi työt ovat kelvottomia, sillä jos usko olisi, niin olisi kaikki hyvää. Yhtä vähän kuin siis työt sille mitään voivat, että ovat pahoja epäuskossa, yhtä vähän ne siihenkään mitään vaikuttavat, että uskossa ovat hyviä, vaan epäusko yksin turmelee kaikki työt, ja usko taas ne kaikki hyviksi tekee.

Mutta kun Kristus oikeastaan sanookin: Joka uskoo **ja kastetaan** j. n. e., niin muistat sinä kai: Kuulenpahan tässä hyvästi, että kastekin asiaan kuuluu. Tietysti sekin siihen kuuluu, mutta kaste ei ole mikään meidän työmmä. Sen taasen pitää uskon keralla sen vuoksi, että Jumala tahtoo, ettei usko jäisi salattuna sydämessä olemaan vaan murtautuisi sieltä esiin ja tulisi tunnetuksi ja julkiseksi koko maailmalle. Siitpä syystä hän onkin asettanut tuollaisen ulkonaisen merkin, jonka kautta jokainen voisi todistaa ja tunnustaa uskonsa, niin että myöskin pyhästä rististä päästäisiin osalliseksi. Jos, näet, usko pysyisi salassa sydämeen kätkeytynä, oltaisiin kyllä varmoja siitä ettei tarvittaisi pyhää ristiä kantaa eikä Kristusta seurata, sillä ellei maailma tietäisi, mitä me uskomme, niin ei meitä vainottaisi.

Toisekseen ei myöskään kukaan tulisi meidän kauttamme parannetuksi eikä uskoon saatetuksi, ellemme julkisesti evankeliumia tunnustaisi ja ellei meillä olisi ulkonaista merkkiä, josta voidaan tietää, missä ja kutka kristittyjä on. Jumala on näin asettanut sen vuoksi, että uskomme saatettaisiin pakanoitteinkin tiedoksi. Ken siis nyt kristitty on ja on itsensä kastattanut, hän on jo vaarassa joutua pakanain ja epäuskoisten ahdistettavaksi ja surmattavaksi. Meidän on sen vuoksi tarpeellista kastattaa itsemme, jos olemme kristityitä, sillä muuten emme voikaan täydellä todell-

la sanoa: Minä tahtoisin halusta tulla kastetuksi.

Lisäksi vielä on kaste annettu meille merkiksi siitä, että Jumala itse tahtoo meitä auttaa, että me olisimme varmoja hänen armostaan ja että jokainen voisi sanoa: Jumala on tämän antanut minulle tunnusmerkiksi, että olisin varma autuaaksi tulemisestani, jonka hän on minulle evankeliumin kautta luvannut. Hänen antamansa sana on kirje, ja sanan oheen asetettu kaste on sinetti, niin että usko, joka sanan käsittää, tämän merkin ja sinetin kautta vahvistuu.

Mutta tässä et sinä näe mitään ihmistyötä, sillä kaste ei ole minun vaan Jumalan työ. Ken minut kastaa, on Jumalan sijaisena, eikä toimita mitään ihmistyötä, vaan siinä on Jumalan käsi ja työ, niin että oikeastaan Jumala itse sen tekee. Sentähden voin ja minun tuleekin sanoa: Herrani Jumala on itse kastanut minut ihmiskäden kautta. Siitä saatan minä kerskata ja siihen tulee minun luottaa sanoen: Jumala on antanut minulle tämän merkin, joka ei tahdo eikä voi valehdella, että varmasti uskoisin hänen olevan minulle armollinen ja tahtovan minun tehdä autuaaksi; ja hän on antanut minulle Poikansa kautta lahjaksi kaikki, mitä hänellä on. Meidän puoleltamme ei siis kysytä muuta mitään kuin uskoa ja hänen puoleltaan on olemassa ainoastaan sana ja merkki. Tästä olemme usein kylliksi puhuneet, niin että nyt ei ole tarpeellista asiata laajemmalla käsitellä.

Nyt seuraa evankeliumissamme edelleen merkeistä, jotka ovat uskon seurauksia ihmisessä; emme näistäkään tahdo tällä kertaa paljon puhua, vaan ryhtyä esiteltävämme asian toiseen osaan, Kristuksen taivaaseen astumiseen.

Lyhyesti sanoen älköön ymmärrettäkö, että nämä Kristuksen tässä mainitsemat merkit ovat ainoat, joita uskovaiset tekevät, älköönkä myöskään ajateltako kaikkein kristittyjen niitä

tekevän, vaan Kristus tarkoittaa sitä, että kaikki kristityt voivat ja saattavat näin tehdä. Jos minä olen uskovainen, niin voin niitä tehdä, ja on se minun vallassani, sillä usko tuopi mukaan sellaisen voiman, ettei minulle mitään ole mahdotonta. Ja senvuoksi, jos ne ovat tarpeellisia ja hyödyllisiä evankeliumin levittämistä varten, niin voimme niitä kyllä tehdä; mutta jollei niitä tarvita, niin jätämme ne tekemättä. Eihän Kristus ole sanonut, että heidän aina pitäisi näin toimia ja niin tehdä, vaan että heillä on valta ja voima siihen.

Tämmöisiä lupauksia on meillä useita siellä ja täällä. Esimerkiksi Joh. 14: 12 sanoo Kristus: **Joka uskoo minun päälleni, ne työt, jotka minä teen, on hänkin tekevä, ja suurempia, kuin ne ovat, on hän tekevä.** Sentähden tulee meidän antaa näiden saarnojen pysyä sellaisina kuin ovat eikä ruveta niitä oman mieleemme mukaan selittelemään, kuten muutamat ovat tehneet sanoen, että nämä merkit ovat olleet Hengen ilmoituksia kristikunnan alussa ja ovat nyt lakanneet. Tuo ei ole oikein, sillä vieläkin on sellainen voima saatavissa, ja vaikka ei sitä käytännössä nähdäkään, ei se kuitenkaan mitään todista, vaan on meillä kuitenkin voima sellaisia merkkejä tehdä.

Nyt täytyy meidän puhella myöskin **Kristuksen taivaaseen astumisesta.** Ensinäkin on helposti sanottu ja ymmärretty, että Herra on astunut ylös taivaaseen ja istuu Jumalan oikealla kädellä. Mutta se on kuollut sana ja ymmärtäminen, ellei sitä sydämellä käsitetä. Sentähden on hänen taivaaseen astumisensa ja siellä istumisensa pidettävä tehokkaana ja voimakkaana asiana, joka alati on vaikuttamassa, eikä ajateltava hänen astuneen sinne ja siellä istuvan antaakseen meidän täällä asioita johtaa, vaan sen vuoksi on hän astunut ylös, että hän siellä voisi parhaiten toimia ja hallita.

Jos hän nimittäin olisi jäänyt maan päälle ihmisten nähtäväksi, ei hän olisi voinut niin paljoa saada aikaan, sillä kaikki ihmiset eivät olisi voineet olla hänen seurassaan häntä kuuntelemassa. Sentähden on hän ryhtynyt sellaiseen keinoon, että hän saattaa kaikkialla toimiskella ja kaikkia hallita, että hän voi kaikille saarnata ja he kaikki voivat häntä kuulla ja hän olla kaikkein luona. Kavahda itsesi siis niin ajattelemasta, että hän nyt on meistä kauvaksi mennyt, vaan että hän juuri päinvastoin maan päällä ollessaan oli liian kaukana meistä ja nyt sen sijaan on meitä lähellä.

Mutta järki ei voi tajuta, kuinka se tapahtuu. Sen vuoksi on tämä uskonkappale. Tässä meidän tulee sulkea silmämme, ja olla järkeä seuraamatta ja käsittää ainoastaan uskolla. Kuinka voi, näet, järki tajuta, että taivaassa on meidän kaltaisemme ihminen, joka kaikki ihmiset näkee, kaikki sydämet tuntee, kaikille uskon ja Hengen antaa, tai jo tuolla ylhäällä taivaassa istuen kuitenkin on meidän luonamme ja meissä hallitsee? Heitä sen vuoksi pois omat ajatukset ja puhu tällä tavalla: Näin sanoo Raamattu ja Jumalan sana, joka on äärettömästi korkeampi kuin kaikki järki ja ymmärrys. Luovu siis niistä ja pysy ainoastaan Raamatussa, joka tästä ihmisestä kirjoittaa, että hän on astunut ylös taivaaseen ja istuu ja hallitsee Isän oikealla kädellä. Tämän johdosta tahdomme tarkastella muutamia Raamatun lauseita.

Ensiksi puhuu Ps. 8: 5, 6, 7 Kristuksesta, mikä ihmeellinen ihminen hän on: **Sinä teit häntä vähää vähemmäksi enkeleitä, vaan sinä kaunistat hänen kunnialla ja kaunistuksella. Sinä asetat hänen sinun käsittekois Herraksi; kaikki olet sinä hänen jalkainsa ala heittänyt.** Profeeta puhuu tässä Jumalalle eräästä ihmisestä ja ihmettelee sitä, että Jumala vähäksi aikaa on hänen alentanut, kun nimittäin antoi hänen kuolla, niin ettei olisi luul-

lut Jumalan hänestä huolineenkaan. Mutta heti sen jälkeen korotti hän hänet, niin että kaiken, mitä taivaassa ja maassa on, täytyy olla hänelle kuuliaisena. Näistä sanoista tulee meidän kiinni pitää ja niissä uskolla riippua, sillä järki ei voi niihin mukautua, vaan väittää ne valheeksi. Jos nyt kaiken täytyy olla tälle ihmiselle alamaista ja hänen jalkainsa alaista, niin täytyy hänen istua siellä, josta voi nähdä koko maailmaan, taivaaseen, helvettiin ja kaikkiin sydämiin, kaiken synnin ja vanhurskauden, eikä ainoastaan kaikkea nähdä, vaan myöskin sen mukaan hallita.

Nämä ovat siis korkeita, voimallisia sanoja, joista sydän saa suuren lohdutuksen, niin että ne, jotka ne uskovat, tulevat iloisiksi ja rohkeiksi ja voivat niiden perustuksella kerskaton sanoa: Minun Herrani Kristus on kuoleman, perkeleen, synnin, vanhurskauden, ruumiin, hengen vihollisen ja ystävän Herra. Ketä minun tarvitseisi peljätä? Vaikka viholliseni istuisivat ovenikin edessä aikoen minua tappaa, niin ajattelee minun uskoni näin: Kristus on astunut ylös taivaaseen ja tullut kaikkein luotujen Herraksi; siis täytyy vihollistenikin olla hänen alamaisiaan; sen vuoksi ei ole heidän vallassaan vahingoittaa minua ja katsokaamme, voivatko minua ja katsokaamme, voivatko he sormeakaan liikuttaa tai hiuskarvaakaan minulta taittaa Kristuksen tahtomatta. Jos usko tämän käsittää ja sillä on tämä opinkappale perustuksena, niin se horjumatta kestää, käy rohkeaksi ja päättäväksi, niin että sanoo: Jos Herrani tahto on, että nuot minun tappavat, hyvä niin, pääsenpähan täältä. Sinä havaitset siis hänen menneen taivaaseen ei istuakseen siellä itsekseen vaan sieltä hallitakseen kaikkea meidän parhaaksemme, niin että meillä siitä olisi iloa ja lohdutusta. – Tässä oli yksi Raamatun lause.

Toiseksi luumme myöskin Ps. 7: 8, että Jumala sanoo Kristukselle: **Sinä olet minun**

Poikani, tänäpä minä sinun synnytin. Ano minulta, niin minä annan pakanat sinun perinnökses ja maailman ääret omakses. Tässähän näette, että Kristus on Jumalan asettama Herra kaiken maailman yli. Jos hän sitten on ystäväni ja minä pidän totisena toteana, että hän on edestäni kuollut ja antanut minulle kaikki, ja jos hän minun tähteni istuu tuolla ylhäällä taivaassa minusta huolta pitäen, niin kuka voi minulle mitään tehdä? Ja vaikka minulle jotain tehtäisiinkin, niin mitä voi se minua vahingoittaa? Samoin jälleen Ps. 110: 1 sanoo Daavid: **Herra sanoi minun Herralle: ni: istu minun oikealle kädelleni, siihen asti kuin minä panen sinun vihollises sinun jalkais astinlaudaksi,** ja saman psalmin 5, 6 ja 7 värsyissä seuraa vielä: **Herra on sinun oikealla kädellä; hän musertaa kuninkaat vihansa päivänä. Hän tuomitsee pakanoitten seassa; hän täyttää maakunnat ruumiilla; hän musertaa monen maakunnan pään. Hän juo ojasta tiellä; sentähden korottaa hän päänsä.** Myöskin Ps. 68: 19 sanotaan: **Sinä astuit ylös korkeuteen ja olet vangiksi ottanut vankeuden; sinä olet lahjoja saanut ihmisille, vastahakoiset myös, että Herra Jumala siellä kumminkin asuu.** Kaikki profeetat ovat ahkeroineet kuvata Kristuksen taivaaseen astumista ja hänen valtakuntaansa. Sillä yhtä syvälle kuin hänen kärsimisensä ja kuolemansa on Raamattuun perustettuna, yhtä syvälle on myöskin siihen hänen valtakuntansa, ylösnousemisensa ja taivaaseen astumisen perustettu.

Näin täytyy ymmärtää hänen taivaaseen astumisensa, muutoin ei siitä mitään voimaa eikä mehua lähde, sillä mitä se hyödyttää, jos saarnataan ainoastaan hänen nousseen taivaaseen ja istuvan siellä joutilaana? Näinhän sanoo Ps. 68: 19 profeeta: **Kristus asui ylös korkeuteen ja on vangiksi ottanut vankeuden.** Se on: Hän ei ainoastaan istu siellä yl-

häällä, vaan on myöskin täällä alhaalla; ja juuri sen vuoksi hän onkin sinne mennyt, että hän olisi täällä alhaalla, että hän kaikki kappaleet täyttäisi ja voisi kaikkialla olla. Tätä ei hän taasen olisi voinut maan päällä tehdä, sillä täällä eivät voineet kaikki ruumiilliset silmät häntä nähdä. Hän siis istuutui sinne, jossa hänet jokainen voi nähdä, josta hän kaikkeen voi vaikuttaa ja kaikki luodut täyttää sekä jossa ollen hän on kaikkialla läsnäolevainen. Kaikki kappaleet ovat häntä täynnä, eikä ole mitään niin suurta taivaassa tai maassa, johonka ei hänen valtansa ulottuisi ja jonka ei täytyisi tehdä, mitä hän tahtoo, eikä muuta enempää. Hän siis ei ainoastaan hallitse ja täytä kaikkia luotuja, sillä näin ei vielä olisi uskoni autettu eikä syntini otettu pois, vaan hän on **vankeudenkin vangiksi ottanut.**

Tämän vankeuden ovat jotkut siten selittäneet, että hän on vienyt pois pyhät esi-isät helvetin esikartanosta, mutta tästäpä ei usko saakaan apua, sillä ei se sanottavasti uskoa vahvista. Meidän täytyy sen vuoksi yksinkertaisesti ymmärtää tässä tarkoitettavan sitä vankeutta, joka minun pitää kahleissansa. Olenhan minä Aadamin lapsi, täynnä syntiä ja saastaisuutta, jonka tähden laki on minun vangiksi ottanut, niin että omatuntoni on sidottu ja tuomittu kuolemaan.

Tästä vankeudesta ei kukaan muu voi päästää kuin ainoastaan Kristus. Mitä hän sitten on tehnyt? Sen on hän tehnyt, että synti, kuolema ja perkele ovat hänelle velkaa. Synti hyökkäsi hänen kimppuunsa kuin olisi se tahtonut häntä hukuttaa, mutta joutuikin häviölle. Hän nieli sen voitossa, samoin myöskin perkeleen, kuoleman ja helvetin. Tuota me emme voi tehdä, ellei hän olisi auttamassa, vaan täytyy joutua tappiolle. Mutta koska Kristus ei ollut yhtään syntiä tehnyt vaan oli täynnä vanhurskautta, on hän ne polkenut jalkoihinsa ja niellyt voitollisesti sekä ottanut

kaiken vangiksi, mikä voi meitä vangita; synnillä ja kuolemalla ei siis enään mitään valtaa ole.

Tämä nyt on se valta, jonka perustuksella hän saarnauttaa, että kaikki häneen uskovat pääsevät vankeudesta vapaiksi. Sillä minä uskon häneen, joka on vangiksi ottanut synnin, kuoleman ja kaiken, mikä meidän kimppuumme karkaa. Tuopa vasta on suloista ja lohdullista puhetta, kun saarnataan, että kuolema on niin otettu pois ja surmattu, ettei sitä enään tunneta eikä tarvitse maistaa, kuitenkin ainoastaan uskovaisista puhuen. Sitä et sinä ole löytävä töistäsi, paastosta, rukouksesta, ruumiin kidutuksesta, tukanpeitteistä, kaapuista eikä mistään, mitä ikänä tehneetkin, vaan ainoastaan sieltä, missä Kristus istuu ja minne hän on astunut ylös sekä vienyt vankeuden vangittuna muassaan. Ken siis tahtoo synnistä irti päästä ja pelastua perkeleestä ja kuolemasta, hänen täytyy tulla sinne, missä hän on. Missä hän sitten on? Täällä meidän luonamme ja sen vuoksi on hän taivasiin mennyt istumaan, että olisi meitä lähellä. Näin olemme me hänen luonaan siellä ylhäällä ja meidän luonamme täällä alhaalla, sillä saarnan kautta tulee hän alas ja uskon kautta me nousemme ylös.

Niinpä siis näemme joka paikassa Raamatussa, että usko on niin sanomattoman ylevä asia, ettei siitä koskaan voida kylliksi saarnata eikä sanoilla selittää; näitä asioita me emme kuule emmekä näe, joten meidän täytyy ainoastaan ne uskoa. Uskon luonto on se, ettei se mitään tunne, vaan seuraa ainoastaan kuolemaansa sanaa ja riippuu siinä. Ken tämän uskoo, hänellä se on, ken ei taas usko, hänellä sitä ei ole. Näin tulee ymmärtää se uskonkappale, että Kristus astui ylös taivaaseen ja istuu Jumalan oikealla kädellä. Tämä riittääköön taas kerraksi evankeliumistamme. Amen.